

Sygn. akt II Ka 312/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Pater

Protokolant: Arkadiusz Buchman

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Leszka Karpa

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2014 r.

sprawy P. D.

oskarżonego o przestępstwa z art.279§1 kk w zw. z art.64§2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Muszynie

z dnia 09/04/2014r. sygn. akt VIII K 265/13

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisane P. D.czyny stanowią wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk i za te czyny na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ś. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) zł i 23 % VAT w kwocie 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) zł to jest łącznie kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed sądem okręgowym.

Sygn. akt II Ka 312/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 sierpnia 2014 r.

P. D. oskarżony był o to, że w dniu 3 marca 2013r. w T., rejonu (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu popełnił następujące czyny:

1. dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu W. (...) w ten sposób, iż po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych przedostał się do wnętrza lokalu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 25 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał będąc skazanym w warunkach określonych przez art. 64§1 k.k. za przestępstwo kradzieży z włamaniem, na szkodę W. S., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

2. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do automatu do gier znajdującego się w lokalu W. (...) w ten sposób, że przy użyciu 3 noży kuchennych usiłował wyłamać zamek w drzwiach do automatu, by zabrać znajdujące się w automacie

pieniądze w kwocie 1985 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż nie zdołał otworzyć drzwiczek, czym działał na szkodę firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...) K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał będąc skazanym w warunkach określonych przez z art. 64 § 1 kk za przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 kk

tj. o przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. VIII K 265/13, Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Muszynie uznał oskarżonego P. D. za winnego tego, że: w dniu 3 marca 2013 r. w T., rejonu (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu popełnił następujące czyny:

1. dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu W. (...) w ten sposób, iż po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych przedostał się do wnętrza lokalu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 25 zł na szkodę W. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał będąc skazanym w warunkach określonych przez art. 64§1 kk za przestępstwo kradzieży z włamaniem, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Muszynie z dnia 10.06.2009 r. sygn. II K 53/09, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

2. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do automatu do gier znajdującego się w lokalu W. (...) w ten sposób, że przy użyciu 3 noży kuchennych usiłował wyłamać zamek w drzwiach do automatu, by zabrać znajdujące się w automacie pieniądze w kwocie 1985 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż nie zdołał otworzyć drzwiczek, czym działał na szkodę firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...) K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał będąc skazanym w warunkach określonych przez art. 64 § 1 kk za przestępstwo kradzieży z włamaniem, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Muszynie z dnia 10.06.2009 r. sygn. II K 53/09, tj. przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, tj. uznał oskarżonego za winnego ciągu przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i orzekł oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Ś. łączną kwotę 442,80 zł tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego P. D..

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż nie można przyjąć w stosunku do oskarżonego wypadku mniejszej wagi z art. 283 kk z uwagi na jego osobowość, uprzednią karalność oraz zachowanie się przed i po dokonaniu przestępstwa pomimo, iż okoliczności te jako leżące poza czynem nie mają wpływu na ocenę przesłanek przedmiotowych i podmiotowych z art. 283 kk – a tym samym błędnego przyjęcia, że czyny przypisane oskarżonemu nie stanowią wypadku mniejszej wagi,

2. rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania pełnej absorpcji i błędne przyjęcie, że w stosunku do oskarżonego z uwagi na stopień jego demoralizacji oraz dotychczasową karalność nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i nie zasługuje on na karę o charakterze nieizolacyjnym, podczas gdy przy wymiarze kary sąd w sposób niedostateczny uwzględnił przyznanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynów, wyrażenie skruchy i zadeklarowanie chęci naprawienia zaistniałej szkody, popełnienie obu tych czynów w krótkim odstępie czasu z zamiarem nagłym oraz czynu z pkt II w formie stadialnej usiłowania oraz podjęcie przez oskarżonego zajęć wychowawczo- terapeutycznych w Środowiskowym Domu Samopomocy w K..

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że:

1. czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I sentencji popełniony został w ramach ciągu przestępstw stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 283 kk i wymierzenie za to oskarżonemu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 5-letni okres próby, względnie,

2. wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie I sentencji w ramach ciągu przestępstw kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 5-letni okres próby.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, że o uznaniu danego czynu za wypadek mniejszej wagi decyduje w istocie ocena stopnia jego społecznej szkodliwości postrzegana przez pryzmat przesłanek z art. 115 § 2 kk, a rozgraniczenie typu podstawowego od uprzywilejowanego nie powinno być uzależnione od osobowości sprawcy, jego opinii, poprzedniej karalności, zachowania się przed i po popełnieniu przestępstwa. Czyny przypisane oskarżonemu stanowiły wypadek mniejszej wagi z uwagi na niewielką wartość szkody, zachowanie oskarżonego było nieprzemyślane, czyn z punktu II popełniony został w formie stadialnej usiłowania, a poza tym oskarżony posłużył się prymitywnymi narzędziami, co świadczy o zamiarze nagłym oskarżonego. Odnośnie warunkowego zawieszenia wykonania kary obrońca podniósł, iż oskarżony jest osobą niepełnosprawną o lekkim stopniu upośledzenia umysłowego, miał trudne dzieciństwo, znęcała się nad nim matka, był wychowywany przez dziadków i uczęszczał do szkoły specjalne, a od 2014 r. został objęty pomocą OPS w K., uczęszcza na zajęcia terapeutyczno- wychowawcze, zostanie mu przydzielony lokal socjalny, gdzie będzie mógł mieszkać i kontynuować dalsze leczenie oraz edukację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja była częściowo zasadna, a to w zakresie zarzutu dotyczącego nieprzyjęcia przez sąd pierwszej instancji wypadku mniejszej wagi, natomiast nie zasługiwała na uwzględnienie w zakresie, w jakim obrońca wnosił o zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy podzielił zarzut zawarty w punkcie I apelacji, a to zarzut bezzasadnego nieprzyjęcia przez Sąd Rejonowy, iż czyny przypisane P. D. stanowiły wypadek mniejszej wagi. Obrońca trafnie zwrócił uwagę w apelacji, iż rozgraniczenie typu podstawowego przestępstwa od typu uprzywilejowanego (wypadku mniejszej wagi) jest kwestią kwalifikacji prawnej, która nie powinna być uzależniona od osobowości sprawcy, jego opinii, uprzedniej karalności, zachowania się przed i po popełnieniu przestępstwa. Skarżący trafnie zwrócił uwagę, że o wypadku mniejszej wagi winny decydować okoliczności danego czynu, a przede wszystkim rodzaju dobra, w jakie godził oskarżony, wysokość szkody, forma stadialna przestępstwa. W niniejszej sprawie bez wątpienia oba czyny, których dopuścił się oskarżony godziły w tożsame dobro prawne, przy czym wysokość szkody w odniesieniu do czynu z punktu I była bardzo niska (25 zł), natomiast w odniesieniu do czynu z punktu II szkoda nie powstała z uwagi na fakt, że przestępstwo zakończyło się w fazie usiłowania. Prymitywny sposób działania także wskazywał na brak premedytacji po stronie oskarżonego, który użył do popełnienia czynów łatwo dostępnych dla niego narzędzi znalezionych na miejscu przestępstwa. Okoliczności obu przypisanych czynów wskazywały, iż czyny te stanowiły wypadek mniejszej wagi określony w art. 283 kk.

Sąd Okręgowy przyjmując, iż czyn z punktu I stanowił przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, a czyn z punktu II stanowił przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, zaś oba te czyny składały się na ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu za te przestępstwa karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy uznał, że zarówno stopień zawinienia oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości czynów przemawiał za tym, by orzec wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w minimalnym wymiarze (dolna granica określona w art. 283 kk wynosi 3 miesiące pozbawienia wolności, a wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 kk karę orzeka się powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia). Bezzasadny był natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Na wstępie stwierdzić należy, zarzut ten tylko częściowo zachował aktualność – w kwestii niezastosowania wobec P. D. art. 69 § 1 i 3 kk, a to wobec znacznego obniżenia kary pozbawienia wolności skutkiem przyjęcia wypadku mniejszej wagi w odniesieniu do obu przypisanych czynów. Zgodnie z art. 69 § 3 kk warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 kk, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji w pełni zasadnie przyjął, że w stosunku do

oskarżonego P. D. nie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który uzasadniałby orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Podniesione w apelacji okoliczności, iż oskarżony jest osobą niepełnosprawną, miał trudne dzieciństwo, był ofiarą znęcania się przez matkę nie stanowią przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary, nie są to bowiem żadne szczególne okoliczności, które wiązałyby się z czynami popełnionymi przez oskarżonego. Także i okoliczność, iż oskarżony rozpoczął terapię w Środowiskowym Domu Samopomocy nie jest okolicznością szczególną, która dawałaby jednoznaczne podstawy do przyjęcia, że oskarżony definitywnie zmienił sposób swojego postępowania i w przyszłości nie dopuści się czynów zabronionych. Należy natomiast zaznaczyć, że oskarżony jako sprawca wielokrotnie karany za różne przestępstwa nie może liczyć na dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, skoro przedmiotowych przestępstw dopuścił się w ciągu niespełna miesiąca od opuszczenia zakładu karnego, pod działaniem alkoholu, a nadto dopuścił się kolejnych przestępstw przeciwko mieniu, na co wskazał w apelacji obrońca oskarżonego. Dodać należy, że o ile istotnie oskarżony zamierza kontynuować proces resocjalizacji uczęszczając na zajęcia terapeutyczno-wychowawcze, a także leczenie i edukację, to może podjąć stosowne kroki w postępowaniu wykonawczym (np. ubiegać się o odroczenie wykonania kary), nie jest to natomiast szczególna okoliczność przemawiająca za odstąpieniem od ogólnej reguły określonej w art. 69 § 3 kk o niestosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawców określonych w art. 64 § 2 kk. Orzeczenie kary pozbawienia wolności w minimalnym ustawowym rozmiarze i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania stanowiłoby rażącą niesprawiedliwość, a kara taka mogłaby zostać poczytana jako nieuzasadniony wyraz pobłażania sądu wobec sprawcy szczególnie niepoprawnego.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż oba przypisane P. D. czyny stanowią wypadek mniejszej wagi określony w art. 283 kk i za te czyny skazał P. D. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałej części Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wydając orzeczenie na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, jak również ze względów słuszności – wobec częściowego uwzględnienia apelacji Sąd Okręgowy na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, zaś od Skarbu Państwa zasądził na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego łączną kwotę 516,60 zł za obronę wykonywaną w postępowaniu odwoławczym.